

Sidste søndag i kirkeåret

Tekstrække: FØRSTE RÆKKE

Salmer til på søndag, den 21. november 2021, den sidste søndag i kirkeåret, kl. 9.30 i Kappel kirke og kl. 11.00 i Dannemare kirke med dåb og nadver

Kappel kirke kl. 9.30

747 Lysets engel

13 Måne og sol

709 Alfader! du, hvis navn i Nord (mel.: Schütz)

474 Jesus Krist, du gav mig livet (nadversalme)

733 Skyerne gråner

Dannemare kirke kl. 11.00 med dåb og nadver

747 Lysets engel

41 Lille Guds barn

709 Alfader! du, hvis navn i Nord (mel.: Schütz)

474 Jesus Krist, du gav mig livet (nadversalme)

733 Skyerne gråner

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone. Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle. For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig. Da skal også de sige til ham: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig? Da skal han svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I

ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig! Og de skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.«

[Matthæusevangeliet 25,31-46](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

For nogle år siden var Agnete og jeg i Tyrkiet. Vi var både i Istanbul og også nede sydpå i Tyrkiet, Laodokea og Sardis.

Istanbul var ind til 1453 hovedsæde i Byzanz, eller det byzantinske rige. Den flotteste og største kirke i byen hed Hagia Sofia, bygget i 500-tallet, men efter tyrkernes erobring omdannet til moske. Sydpå besøgte vi byer, hvor Paulus har været og gået og haft kontakt til spirende kristne menigheder.

I dag kan det svært at forestille sig, men det nuværende Tyrkiet var tidligere kristent kerneland, der lå også Nikæa hvor det første store kirkemøde fandt sted i 325. Paulus var fra Tarsus, og Kappadokien inde midt i Tyrkiet var kristent kerneområde.

Og hvis man går syd om Middelhavet, var byen Alexandria i Ægypten den måske vigtigst kristne by efter Jerusalems ødelæggelse, først senere overgået af Rom og Konstantinopel.

Ligesom Nordafrika under Romerriget var der, hvor kristendommen stod stærkest og var mest udbredt. Og vi kender og læser stadig en lang række kirkefædre, som boede og virkede i de nordafrikanske byer.

Øst på bredte kristendommen sig også og dannede menigheder og kirkesamfund i det nuværende Irak og Syrien og ikke mindst i Armenien.

I dag er kristendommen ved at være endelig væk fra mange af de områder. Og selv om processen har stået på i over 1000 år, er den eskaleret de sidste årtier.

Med Grundtvig synger vi nogle gange "kristne har kronede dage" fra salmen "Denne er dagen som Herren har gjort", men det gør vi ikke i dag. For det går i modsat retning.

X

I eftermiddag er der i Maribo domkirke en forbøns-gudstjeneste for forfulgte kristne. Det skønnes at ca. 1/3 af verdens befolkning er kristne og at mange af disse forfølges. Vi beder den sidste dag i kirkeåret for de forfulgte kristne for at rette fokus på denne forfølgelse. Selvom dagens tekst om verdensdommen, hvor Gud holder dom over menneskene og deler dem i får og bukke på den sidste dag, giver det endnu mere dystre karakter.

x

Ud over at bede ved jeg ikke rigtig, hvad der er at gøre, for os her i Kappel eller Dannemare i november måned 2021.

Det drejer sig i høj grad om politik og om udenrigspolitik og om at lægge pres på regimer, hvor der foregår forfølgelse.

Det er en statsopgave.

Vi kan lægge ord til og påpege forfølgelserne, og det er vigtigt. Og det gør vi også i dag.

Og hvis udviklingen skal afhjælpes og måske stoppes eller vendes, kræver det nok politiske midler.

Problemet er så at få disse politiske midler til at rime med det, vi hører Jesus sige til os i dag.

X

”For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig”.

Vi er langt fra den forfulgte kristne et sted i verden, og det er svært overhovedet at skaffe sikker viden og information om, hvad der foregår hvor, og hvem der forfølger.

Men staterne kan gøre noget, ikke meget, men i hvert fald lægge pres på, gøre ulandshjælp betinget af respekt for religionsfrihed osv.

X

Det vi kan gøre, er at holde øre og øjne åbne, for processen har stået på i lang tid, i næsten 1000 år.

Så det burde ikke overraske nogen.

Der har også været rigtig mange blinde øjne for udviklingen, ikke mindst blandt kristne kirkesamfund, der har været så bange for at tale om kristenforfølgelse, fordi det kunne blive set som korstog og religiøst had. Eller man så retræten som egen skyld på grund af kolonialisme og imperialism. Så hellere tale om menneskerettigheder og religionsfrihed for ikke at komme til krænke nogen.

X

Det er svært at redde verden og svært at udøve kristen næstekærlighed på tværs af kontinenter.

Det vi kan og skal gøre er, at vi, hver for sig og sammen, prøver at annamme det kristne budskab og bevare det hos os, holde det friskt og levende, og videregive til vore børn og børnebørn. Og lade det lyde og høre i vore institutioner og foreninger, og hvor det måtte passe.

Hvis vi mener, at vi med kristendommen har det bedste budskab at komme med til menneskene, så bør vi ikke være flove eller henholdende, men bede sammen og synge salmer sammen og være sammen om at bekende vores tro på Fader, søn og helligånd.

Og så også være beredte til i andre sammenhænge, i politikens verden, at udøve den ræson og magt og vold, der skal til for at også kristne kan mødes og samles og holde gudstjeneste. "Det gælder om at bede og holde krudtet tørt", sagde den schweiziske teolog Karl Barth op til Anden Verdenskrig.

I dag er det måske den kristne i Nigeria eller kopteren i Ægypten, der beder os: For vi var forfulgte, men I gav os ikke nogen hjælp, vores kirker blev lukkede, men I kiggede andre steder hen, vi blev chikaneret og udsat for had, men I var bange for at komme os til undsætning.

Sådan kunne og skulle evangeliet måske lyde til os i dag.

AMEN